

Arrest

nr. 294 871 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers -verzoeker N. L. en diens echtgenote en thans verzoekster L. L.-, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek

(volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Verzoekers dienden op 7 oktober 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

Hun verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS bij beslissingen van 17 december 2019 geweigerd en als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid b en §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde o.a. vast en oordeelde dat de door verzoekers aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters Da. en De. en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aanhaalden waaruit blijkt dat zij Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en alles in acht genomen, geconcludeerd dat zij geen substantiële redenen opgaven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

3. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming komen verzoekers met een geheel ander, nieuw relaas op de proppen. Verzoeker verklaart Albanië te hebben verlaten omwille van problemen met zijn schuldeisers. Zo zou C. P., bij wie hij in Albanië 20.000 euro leende, hem bedreigen, en vreest verzoeker dat bij terugkeer naar Albanië zijn leven in gevaar is omwille van die persoon, aan wie hij ondertussen reeds 40.000 euro verschuldigd zou zijn. Verzoekster wijst net als haar echtgenoot, thans verzoeker, op de vrees voor de schuldeisers van haar man.

In het kader van dit volgend verzoek worden de volgende documenten neergelegd: verzoekers oude, vervallen Albanese paspoort, verzoeksters Albanese identiteitskaart, en een attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië, uitgereikt op 11 november 2011 door N. S.

4. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat het moet gaan om een “nieuw element” in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe elementen of feiten “die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.” In zoverre (in het verzoekschrift) lijkt te worden voorgehouden dat een element nieuw is omdat het nog niet eerder werd aangehaald bij een vorig verzoek om internationale bescherming, gaat men aldus voorbij aan voormelde laatste, doch essentiële voorwaarde.

5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden (vast)gesteld en gemotiveerd dat:

(i) verzoekers’ vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, aangezien de aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen voorafgaand aan hun vertrek naar België niet ressorteerden onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en zij evenmin aannemelijk maakten dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; dat

verzoekers niet in beroep gingen tegen die beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor hen geen beroepsmogelijkheden meer ter beschikking staan met betrekking tot hun vorig verzoek en de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, doch er in onderhavig geval geen dergelijk element in hun dossier voorhanden is;

(ii) de verklaringen die verzoekers afleggen over de gebeurtenissen die geen verband houden met hun vorig verzoek, namelijk dat zij Albanië hebben verlaten ingevolge de hoge schulden die zij er hadden en problemen met hun schuldeisers waaronder met C. P. die hen bedreigde, niet overtuigen;

(iii) zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees, deze door hen aangehaalde problemen met hun schuldeisers van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie; waarbij de commissaris-generaal eraan toevoegt dat verzoeker verklaarde dat hij behalve de problemen met zijn schuldeiser(s), waaronder met C. P., geen (andere) elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming;

(iv) niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en

(v) de door verzoekers neergelegde documenten niet van die aard zijn voormelde vaststellingen te doen wijzigen.

6. Het CGVS heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij komen in wezen niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Met een dergelijk betoog slagen zij er echter niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

8. Het louter opnieuw in het verzoekschrift aanhalen van de problemen met de schuldeiser(s) is geenszins van aard afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen, waarbij, rekening houdende met en voortgaande op hetgeen verzoekers hierover eerder verklaarden, pertinent en terecht het volgende wordt overwogen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u Albanië verliet ingevolge de hoge schulden die u er had en problemen met uw schuldeisers, waaronder met C.(...) P.(...) die u bedreigde, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Ten eerste is het zo dat u deze gebeurtenissen -, ofschoon u in uw huidig verzoek stelt dat deze de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Albanië en daarenboven uw vrees bij terugkeer naar Albanië bepalen, - op geen enkel moment ter sprake bracht tijdens uw eerste asielprocedure. Integendeel, toen u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had gekend met medeburgers antwoordde u ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS eerste verzoek, vraag 3.7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek bracht u deze problemen geheel niet ter sprake en ook toen, u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had gekend in Albanië, verklaarde u nooit met medeburgers in Albanië problemen te hebben gekend (persoonlijke notities CGVS 1ste VIB, p. 12). U gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidig verzoek waarom u hierover tijdens uw vorig verzoek niets verteld heeft, gaf u als antwoord dat dit de wens van uw kinderen was. Bovendien, zo voegde u eraan toe, dacht u dat uw dochters om medische redenen hier

(verblijfs)documenten zouden krijgen. U dacht voorts hier werk te zullen vinden en zodoende uw schulden te kunnen terugbetalen. Daarnaast had u schrik dat uw schuldeiser te weten zou komen wanneer u zijn problemen met hem hier zou aanhalen (DVZ, verklaring volgend verzoek 23 februari 2022, vraag 16). Deze verklaringen houden geen steek. Een asielaanvraag op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een asielzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat u naliet de essentie van uw vlucht uit Albanië en vrees bij terug tijdens uw eerste verzoek mee te delen, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld.”

Een verzoeker om internationale bescherming dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals o.a. wat betreft de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. Zij lieten immers geheel na, en dit bovendien geheel bewust door zaken intentioneel achter te houden, de feiten die zij thans als hun vluchtrede uit Albanië bestempelen en die dus de kern van hun verklaarde nood aan en verzoek om internationale bescherming uitmaken, tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te vermelden, en zij bieden voor dit verzuim geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Tijdens hun vorig verzoek gaven verzoekers immers louter aan dat hun vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de gezondheidssituatie van hun tweelingdochters Da. en De, waarmee zij dus bewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

Voorgaande vaststelling, alsook de vaststelling dat nadat hun vorig verzoek om internationale bescherming bij de negatieve beslissingen van het CGVS van 18 december 2019 werd afgesloten/beëindigd, zij nog tot 20 december 2021 oftewel ruim twee jaar hebben gewacht om die (niet eerder aangehaalde) vluchtmotieven, met name de beweerdde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) voor het eerst aan de Belgische asielinstanties kenbaar te maken, zet de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas, waarmee zij dus nu pas voor het eerst mee op de proppen komen, op ernstige wijze op de helling.

9. Verzoekers slagen er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen waarbij het CGVS voorts terecht opmerkt dat “Zelf indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, dient daarnaast te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw schuldeisers van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband verklaarde u overigens dat u behalve voorgaande problemen met uw schuldeiser(s), waaronder met C.(...) P.(...), geen elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 20).”

Verzoekers betwisten dit niet, doch lijken dit eerder te bevestigen waar thans in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker, over wie in het verzoekschrift wordt aangegeven dat hij “slechts een inkomen van € 100,00 invaliditeitsuitkering per maand” had in Albanië (p. 10), er vanuit ging in België “te kunnen werken en alles terug te kunnen betalen”. Dit wijst erop dat hun problemen louter financieel zijn, met name ingegeven door een gebrek aan financiële middelen om hun schuldeiser(s) te kunnen terugbetalen.

Daargelaten de vraag(stelling) waarom verzoeker in België wel zou kunnen werken, maar dit in Albanië waar hij een invaliditeitsuitkering geniet niet mogelijk zou zijn, terwijl het vertrek van hun gezin uit Albanië net door financiële redenen is ingegeven aangezien blijkens hun verklaringen het financiële aspect en met name het niet kunnen terugbetalen van hun schuldeiser(s) aan de basis zou liggen van de ingrijpende beslissing van verzoekers om er uit vrees voor hun leven hun land van herkomst te verlaten, lijken verzoekers te erkennen dat hun vluchtmotieven louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Er is geen nexus met het Vluchtelingenverdrag, noch houden die motieven ook maar enigszins verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

10. Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van verzoekers’ relaas en de vaststelling dat de beweerdde problemen met en ingeroepen vrees voor de schuldeiser(s) geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, maken

verzoekers hoe dan ook niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen hetgeen in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, en waarbij o.a. op goede grond wordt opgemerkt dat:

- (i) Verzoeker nergens in zijn verklaringen aanhaalt waarom hij de hulp van en/of bescherming van de Albanese autoriteiten niet zou kunnen inroepen;
- (ii) Verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek stelde nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten te hebben gekend;
- (iii) In geval van eventuele (veiligheids)problemen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gaat geenszins op om, zoals thans in het verzoekschrift, louter algemeen en zonder meer op te merken dat “De Albaanse autoriteiten kunnen verzoekende partijen niet beschermen” (sic.). Verzoekers dienen dit immers in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijven, door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over o.a. corruptie in Albanië, zonder deze info echter ook maar enigszins op hun eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat het CGVS naar verouderde informatie verwijst, wijst de Raad erop dat op vraag van de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, het CGVS recent een actualisering van de gelijknamige COI Focus inzake “Albanië Algemene Situatie” (update 15 december 2022) heeft bijgebracht die een zicht geeft op de actuele situatie in Albanië, en de informatie hierin betrekking heeft op de periode tot en met 24 november 2022. Verzoekers zelf lieten na om op voormelde vraag van de Raad, aan beide partijen gericht, om actuele info over de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst bij te brengen, gevolg te geven.

Hoe dan ook volstaat de eerdere algemene verwijzing van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie en/of -rapporten, waarbij zij voornamelijk op de corruptie in Albanië wijzen, geenszins om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen willen bieden. Daartoe is het evenwel vereist, en een eerste stap, dat men zijn problemen bij die autoriteiten ook effectief aankaart, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dit ook effectief te hebben gedaan, en zij bieden voor dit nalaten geen afdoende verklaring.

De Raad wijst er voorts op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat van hen geen stappen -het verzoekschrift maakt gewag van “bijkomende stappen”, doch daartoe is evenwel een eerdere, eerste stap vereist-, kunnen worden verwacht omdat hun schuldeiser een machtspositie zou hebben, hetgeen ze overigens geheel nalaten ook maar enigszins aan te tonen met enig concreet gegeven, uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat de gevreesde schuldeiser C. P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen een indicatie is dat in weerswil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden C. P. er dus niet met alles straffeloos weet van onderuit te komen in Albanië.

Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht.

Het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming bestaat er geenszins in om, zoals in het geval van verzoekers lijkt te zijn, schuldeisers in het land van herkomst te (trachten te) ontlopen. Dat zulke interpersoonlijke en financiële motieven, die van alle tijden zijn en wellicht overal ter wereld voorkomen, tot bedreigingen aan en een vrees in hoofde van verzoekers zouden hebben geleid, neemt niet weg dat het hen toekomt aan te tonen dat het hen hiervoor in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekers tonen dit echter niet in het minst aan. In dit verband dient beklemtoond dat verzoekers eerder dan/in plaats van naar de Albanese politie, of ruimer justitie en meer algemeen de overheid te stappen, zij ervoor kozen om hun land van herkomst te ontvluchten (met de bedoeling alzo hun schuldeiser(s)) te ontlopen).

Zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissingen opmerkt, doet het door verzoekers neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië van 11

november 2021, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen (en beschikbare informatie) inzake de beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.

11. Bijgevolg lijken, gelet op het voorgaande, verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 augustus 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken op de rol met nrs 12 en 13 worden tezamen opgeroepen. De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Adv VzP'n stelt het niet eens te zijn met het oordeel dat VzP'n geen nieuwe elementen aangebracht hebben.

Wat betreft de zaak RvV 272 608 stelt zij dat het nieuwe element hun schuldenprobleem met C. P. betreft. C.P. is een machtspersoon in hun land en de Albanese autoriteiten kunnen hen niet beschermen tegen deze persoon. Ze hebben dit niet eerder gemeld omdat ze ervan uitgingen dat de uitleg van de situatie van hun dochters voldoende was. VzP'n menen dat ze een objectief bewijs hebben aangebracht door middel van het attest van de 'vredesmissionarissen'. Het argument dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft, weerleggen ze met de verwijzing naar de inhoud van het attest en dat telt en is waarachtig. Er is veel corruptie bij de politiediensten, de bescherming tegen dergelijke machtsfiguur ontbreekt.

Wat betreft de zaak RvV 278 226 is er inderdaad de link met het dossier van de ouders met hun schuldeiser gezien dit individuele gevolgen heeft voor de dochter, met name doodsb bedreigingen en een gedwongen huwelijk. Maar de beslissing van de ouders zomaar toepassen op de dochter, die een eigen aanvraag heeft ingediend, kan niet daar ze wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht.

De vader voegt hieraan toe dat hij alles verteld heeft op het CGVS, een heel lang verhaal waarbij het niet de bedoeling is vandaag dit helemaal opnieuw te vertellen. De moeder wil graag dat de kinderen in België blijven, bij terugkeer is het leven van haar echtgenoot en haar kinderen in gevaar.

De dochter stelt dat bij terugkeer het leven van de vader en haar broers in gevaar is. Ook haar leven is in gevaar want omdat de vader tegen een zeer hoge rente een schuld is aangegaan met voorwaarden, een ervan is het huwen van hun dochter zelfs tegen haar toestemming in. Zij wil niet met iemand trouwen, en

haar leven hier verder opbouwen (school, taal...). Intussen werkt ze en probeert ze zoveel mogelijk haar familie te helpen. Ze hoopt dat de Raad zal aannemen wat ze gezegd heeft en dat haar woorden bij god en de rechter zullen aankomen."

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting, door zich er tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 mei 2023. Ze beperken zich immers grotendeels tot het louter herhalen van elementen en argumenten die zij al eerder aanhaalden, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waar uitvoerig op werd ingegaan en over gemotiveerd in voormelde beschikking. Verzoekers gaan evenwel niet in het minst, laat staan in concreto, in op de inhoud van die beschikking en ondernemen hiertoe zelfs niet enige poging.

5.2. De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijven verzoekers hiertoe manifest in gebreke.

5.3. Waar de advocaat van verzoekers ter zitting aanvoert het niet eens te zijn met het oordeel dat verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen hebben aangebracht, stipt de Raad de grond in voormelde beschikking aan waarbij wordt *"benadrukt dat het moet gaan om een "nieuw element" in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe elementen of feiten "die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt." In zoverre (in het verzoekschrift) lijkt te worden voorgehouden dat een element nieuw is omdat het nog niet eerder werd aangehaald bij een vorig verzoek om internationale bescherming, gaat men aldus voorbij aan voormelde laatste, doch essentiële voorwaarde."*

5.4. Verzoekers werpen ter zitting opnieuw op dat het nieuwe element hun schuldenprobleem met C. P. betreft, doch ze ontkrachten noch weerleggen op enige wijze de vaststellingen in de beschikking van 30 mei 2023, met name waar onder punten 5 e.v. uitvoerig, concreet en omstandig wordt uiteengezet waarom de Raad van oordeel is dat die schuldenproblemen geen dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn. Verzoekers laten ter zitting geheel na hierop een ander licht te werpen, daar zij niet concreet ingaan op de gronden van de beschikking, laat staan er concrete en valabele tegenargumenten tegen inbrengen.

5.5. De Raad benadrukt dat alzo onder punt 8 van deze beschikking in het bijzonder rekening wordt gehouden met verzoekers' argumentatie – die zij ter zitting herhalen – waarom zij niet eerder bij hun eerste verzoek, doch pas bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming voor het eerst melding maken van de problemen met hun schuldeisers.

De Raad verwijst vooreerst naar de pertinente motieven in de bestreden beslissing, hernomen in de beschikking onder punt 8, waarin terdege wordt uiteengezet waarom verzoekers' verklaringen over hun problemen met de schuldeisers niet overtuigen. Verder herneemt de Raad de grond in de beschikking waarbij wordt opgemerkt:

"Een verzoeker om internationale bescherming dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals o.a. wat betreft de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. Zij lieten immers geheel na, en dit bovendien geheel bewust door zaken intentioneel achter te houden, de feiten die zij thans als hun vluchtrede uit Albanië bestempelen en die dus de kern van hun verklaarde nood aan en verzoek om internationale bescherming uitmaken, tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te vermelden, en zij bieden voor dit verzuim geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Tijdens hun vorig verzoek gaven verzoekers immers louter aan dat hun vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de gezondheidssituatie van hun tweelingdochters Da. en De, waarmee zij dus bewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

Voorgaande vaststelling, alsook de vaststelling dat nadat hun vorig verzoek om internationale bescherming bij de negatieve beslissingen van het CGVS van 18 december 2019 werd afgesloten/beëindigd, zij nog tot 20 december 2021 oftewel ruim twee jaar hebben gewacht om die (niet eerder aangehaalde) vluchtmotieven, met name de beweerde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) voor het eerst aan de Belgische asielinstanties kenbaar te maken, zet de ernst en

geloofwaardigheid van hun relaas, waarmee zij dus nu pas voor het eerst mee op de proppen komen, op ernstige wijze op de helling.”

Verzoekers brengen ter zitting met een loutere herhalende verwijzing naar de situatie van hun dochters geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.6. Tevens wordt er onder punt 9 op gewezen dat verzoekers' verklaarde problemen met die schuldeisers louter financieel zijn, met name ingegeven door een gebrek aan financiële middelen om hun schuldeiser(s) te kunnen terugbetalen en dus louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Verzoekers gaan ter zitting hier geheel niet op in.

5.7. Verder wordt onder punt 10 vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht. Daarbij wordt uitgebreid uiteengezet waarom de Raad tot dit besluit komt, met name:

“Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van verzoekers' relaas en de vaststelling dat de beweerde problemen met en ingeroepen vrees voor de schuldeiser(s) geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, maken verzoekers hoe dan ook niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen hetgeen in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, en waarbij o.a. op goede grond wordt opgemerkt dat:

- (i) Verzoeker nergens in zijn verklaringen aanhaalt waarom hij de hulp van en/of bescherming van de Albanese autoriteiten niet zou kunnen inroepen;*
- (ii) Verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek stelde nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten te hebben gekend;*
- (iii) In geval van eventuele (veiligheids)problemen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.*

Het gaat geenszins op om, zoals thans in het verzoekschrift, louter algemeen en zonder meer op te merken dat “De Albaanse autoriteiten kunnen verzoekende partijen niet beschermen” (sic.). Verzoekers dienen dit immers in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijven, door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over o.a. corruptie in Albanië, zonder deze info echter ook maar enigszins op hun eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat het CGVS naar verouderde informatie verwijst, wijst de Raad erop dat op vraag van de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, het CGVS recent een actualisering van de gelijknamige COI Focus inzake “Albanië Algemene Situatie” (update 15 december 2022) heeft bijgebracht die een zicht geeft op de actuele situatie in Albanië, en de informatie hierin betrekking heeft op de periode tot en met 24 november 2022. Verzoekers zelf lieten na om op voormelde vraag van de Raad, aan beide partijen gericht, om actuele info over de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst bij te brengen, gevolg te geven.

Hoe dan ook volstaat de eerdere algemene verwijzing van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie en/of -rapporten, waarbij zij voornamelijk op de corruptie in Albanië wijzen, geenszins om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen willen bieden. Daartoe is het evenwel vereist, en een eerste stap, dat men zijn problemen bij die autoriteiten ook effectief aankaart, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dit ook effectief te hebben gedaan, en zij bieden voor dit nalaten geen afdoende verklaring.

De Raad wijst er voorts op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat van hen geen stappen -het verzoekschrift maakt gewag van “bijkomende stappen”, doch daartoe is evenwel een eerdere, eerste stap vereist-, kunnen worden verwacht omdat hun schuldeiser een machtspositie zou hebben, hetgeen ze overigens geheel nalaten ook maar enigszins aan te tonen met enig concreet gegeven, uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat de gevreesde schuldeiser C. P. in Albanië een strafblad zou hebben,

hetgeen een indicatie is dat in weerwil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden C. P. er dus niet met alles straffeloos weet van onderuit te komen in Albanië.

Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht.”

Verzoekers herhalen ter zitting dat schuldeiser C.P. een machtspersoon is in hun land, dat de Albanese autoriteiten hen niet kunnen beschermen tegen deze persoon, en dat er veel corruptie is bij de politiediensten en bescherming tegen een dergelijke machtsfiguur ontbreekt. Met hun louter herhalend betoog ter zitting gaan verzoekers volledig voorbij aan hetgeen in de beschikking onder punt 10 wordt gesteld en geoordeeld omtrent deze door hen al eerder aangehaalde argumenten waarmee dus terdege rekening werd gehouden. Aldus slagen verzoekers er niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoekers stellen dat C.P. een machtspersoon is in hun land en dat de Albanese autoriteiten hen niet kunnen beschermen tegen deze persoon, herhaalt de Raad, zoals uiteengezet onder punt 10 van de beschikking, dat dit een loutere blote bewering betreft die op geen enkele wijze met enige concreet gegeven wordt onderbouwd. Dat C.P. enige machtsinvloed zou hebben bij de Albanese overheden waardoor deze overheden verzoeker niet kunnen beschermen tegen deze persoon, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit verzoekers eigen verklaringen bij de DVZ dat C.P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen betekent dat de praktijken van C.P. niet ongestraft blijven en dat de Albanese overheden wel degelijk tegen C.P. optreden, in weerwil van wat verzoekers voorhouden.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers dan ook tot op heden niet aan dat hen het in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekers brengen ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bij die anders doen besluiten.

5.8. Onder datzelfde punt 10 in de beschikking wordt voorts met betrekking tot het door verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening vastgesteld: *“Zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissingen opmerkt, doet het door verzoekers neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië van 11 november 2021, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen (en beschikbare informatie) inzake de beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.”*

De opmerking van verzoekers ter zitting dat het argument dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft in casu wordt weerlegd met verwijzing naar de inhoud van het attest dat telt en waarachtig is en dus een objectief bewijs is, houdt geen steek en is geenszins dienstig. In de beschikking van 30 mei 2023 wordt immers nergens over een mogelijks gesolliciteerd karakter gesproken, doch wordt, zoals uit het hogervermelde blijkt, slechts vastgesteld dat dit attest geen afbreuk doet aan de vaststellingen inzake beschikbare nationale bescherming(smogelijkheden) bij terugkeer naar Albanië. Nogmaals, nergens wordt in de beschikking van 30 mei 2023 over een mogelijk gesolliciteerd karakter van dit attest gesproken. Verzoekers' betoog hieromtrent mist aldus feitelijke grond en is niet dienstig. Uit dit attest blijkt verder hoegenaamd niet dat verzoekers zich niet zouden kunnen richten tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te bekomen. Dit attest zegt immers niets over de werking van de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten.

5.9. Het weze herhaald, door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en objectieve elementen aan die een ander licht kunnen werpen op het geheel van de vaststellingen in de beschikking, zoals hierboven samengevat, of anders doen besluiten. Verzoekers uiten verder slechts algemene en niet-onderbouwde opmerkingen zonder deze in verband te brengen met de concrete gronden van voormelde beschikking. Deze blijven dan ook onverminderd en integraal overeind.

Waar op zitting verzoekers op algemene wijze aangeven het niet eens te zijn met het oordeel dat zij bij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen hebben aangebracht, is deze algemene kritiek vanzelfsprekend op zich niet van aard om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete vaststellingen in de beschikking van 30 mei 2023 die alzo doen besluiten.

5.10. Waar voorts wordt betoogd dat verzoeker N. L. alles heeft verteld op het CGVS, dat verzoekster graag wil dat de kinderen in België verblijven en bij terugkeer het leven van verzoeker en de kinderen in gevaar zal zijn, hetgeen ook hun dochter ter zitting betoogt, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat indien al geloof wordt gehecht aan de verklaarde problemen met de schuldeiser(s), niet wordt aangetoond dat het verzoekers ontbreekt aan nationale bescherming in Albanië.

De opmerking van verzoekers' dochter ter zitting dat zij hier haar leven verder wil opbouwen, op het vlak van o.a. scholing en taal, en dat zij hier intussen werkt en zoveel mogelijk haar familie probeert te helpen, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, doch niet op die in Albanië, laat staan op de aldaar voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers bij de huidige volgende verzoeken geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES